

mellem det, ſom Folkethinget tidligere tilbød, og det, ſom tidligere forlangtes fra den anden Side. Med Henſyn til Univerſitetet formaar jeg heller ikke at ſe rettere, end at man ligeledes er gaaet en Middelvei: Forſlaget gaar ud paa, at Folkethinget ſaar ſin Billie deri, at der kun bevilges 50,000 Kr. ſom Tilſtud af Statskaſſen til at dække Univerſitetets Underſtud, men Regjeringen og Landsthinget faae paa den anden Side deres Billie deri, at Reſten af Univerſitetets Underſtud ikke behøver at dækkes ved Forbrug af Univerſitetets Kapitalformue, ſaaledes ſom det er forlangt af Folkethinget, men kan dækkes ved Forbrug af andre Statsmidler, ſom tilbydes i Form af Laan. Jeg formaar ſaaledes ikke at ſe bedre, end at af de to Paafaaende, ſom have ſtaaet imod hinanden, er det foreliggende Forſlag nærmest et Udtryk for den Paafaaende, at Folkethinget ſkal give efter, idetmindſte i Noget. Jeg for mit Bedkommende ønsker ikke at bidrage til, at noget Saadant vinder Indgang, og agter derfor at ſtemme imod det foreliggende Flertalsforſlag.

Sagd: Den foreſtaaende Afſtemning vil viſtnok ſtille enkelte andre ærede Medlemmer i Thinget, ligesom mig ſelv, i den mærkværdige Situation, at, hvad enten vi ſtemme Ja eller Nei, ſaa ville vi komme til at ſtemme imod vor Overbeviſning, ſaa at der alſaa ikke bliver andet Alternativ for os end at undlade at ſtemme. Vi have ikke ønsket at ſtade diſſe 3 ſaa meget omtalte Konfliktſpunkter, og vi have heller ikke bidraget til at ſtade dem. Konflikten laa paa Bordet for os, uden at vi ſelv havde medvirket dertil; men jeg maa tilſtaa, at, naar der har været ført en ſaa haardnakket Kamp derom ſom den, der er bleven ført, ſaa er det et temmelig tarveligt Reſultat, ſom man nu byder os ſom Udbytte af denne Kamp. Hvad nu det eneſte Punkt angaar, med Henſyn til hvilket der er gjort en tilſyneladende Indrømmelse — for mit Bedkommende er det kun en tilſyneladende Indrømmelse, men det er muligt, at Andre betragte det ſom en reel Indrømmelse — nemlig med Henſyn til Pandſerſkibet, da ſkal jeg bemærke, at det, ſom jeg og mine nærmefte Meningsfæller i dette Spørgsmaal have havt for Die, var, at eſterat vi endelig engang havde fundet en Type for et Kampſkib, ſom fyldeſtjorde, hvad ingen andre af Rigsdagen tidligere bevilgede Skibe have fyldeſtjort, nemlig de Fordringer og Forventninger, ſom oprindeligt ſtilledeſ til det, var det os magtpaaliggende, at vor Marine blev forſtærket med endnu et ſaadant Skib. Dette Kunſke have vi ikke opnaaet, fordi der nu er givet et Tillæg til den Begrændſning, ſom tidligere har været ſat for et andet Skib. Dette er imidlertid ikke det Afgjørende for mig. Det Afgjørende for mig er, hvad jeg til enhver Tid har hævdet i denne Sal, nemlig at Folkethinget ikke ſkal optræde ſom

teknifk Autoritet og afgjøre Spørgsmaalet om de Vaaden eller Midler, hvorved Forvaret ſkal føres. Naar der ſaa tidt har været henpeget paa Forholdene i England, da ſkal jeg henviſe til, at man aldeles ikke kender noget Saadant der. Nagtet det engelfke Underhuſ i ſin Midte beſidder nogle af Englands meſt fremragende og dygtigſte Mænd, baade i teknifk og militær Henſende, har det dog ingenſinde tilladt ſig paa denne Maade at gribe ind i Adminiſtrationens Udførelſe af Forſvarsforanſtaltninger. Det Høieſte Underhuſet i den Henſeende har fordret, er, hvad der ſtete for et Aars Tid ſiden, da en Miniſter traadte frem i Underhuſet og ſagde, at han en af de nærmefte Dage ſkulde „meddele“ Underhuſet, hvilken Type af Pandſerſkibe „Regjeringen havde valgt“. Alſaa, i England anfer man det ſom en given Sag, at det er Adminiſtrationen eller rettere Regjeringen ſelv, der har at beſtemme, paa hvilken Maade og ved hvilke Midler den ſkal løſe ſin Opgave med Henſyn til at værne om Landet. Dette er ſom ſagt mit Standpunkt, og dette Standpunkt er ikke blevet imødetommet i fjernefte Henſeende, enten Folkethinget ſiger, at det vil bevilge 2½ Million eller 3 Millioner Kroner. Tværtimod vilde jeg ſnarere ſige, at ved at gjøre en ſaadan lille yderligere Begrændſning har man næſten endnu ſkarpere præciſeret, at det er os, der ſkal beſtemme, paa hvilken Maade Kampſkibe ſkulle bygges. Alſaa, for mit Bedkommende kan jeg virkelig ikke indſe, at det Forſlag, der i dette Dieblit tilbydes os, yder nogenſomhelſt tilfredſtillende Afſlutning af den Kamp, ſom vi nu have forſat i ſaa lang Tid. Dernæſt har man fremsat et andet Argument, ſom jeg vilde tage for gyldigt, hvis det virkelig holdt ſit, idet man har ſagt, at man gjør det for Forfatningens Skyld og for at komme ud af denne uſalige Strid. Ja, jeg veed ikke, om der er nogen af de Herrer, der have talt derom, ſom for Alvor tror, at vi nu ere ude af Striden, men jeg tror det ſandelig ikke, mine Herrer. Den Strid, ſom vi nu have ført i ſaa mange Aar til liden Vaade for Landet og for den Lovgivningsgjerning, hvor til vi ere kaldede, er beſtandig bleven værre og værre under diſſe — jeg vilde nødig bruge et uparlamentarifi Udtryk — for mig lidet tiltalende Mæglingſbeſtræbelſer. Det er jo her, mine Herrer, ligesom under en Borgkrig; naar den trækker ud i det Uendelige, ſaa maa man ønske et afgjørende Slag, for ſat Seiren kan falde enten til den ene eller til den anden Side, og Striden dermed være endt. Men diſſe idelige Udvigeliſer for det afgjørende Slag, hvorefter man atter tager fat paa at hærge og plyndre og at forſætte den ødelæggende Kamp i det Uendelige, er hverken paa Forfatningens Omraade eller i bogſtavelig Forſtand til Vaade for Landet. Jeg har for mit Bedkommende længe ønsket, at vi ſkulde komme til den endelig afgjørende Kamp,